

kteřý má v Itálii stálou provozovnu a který z takové provozovny v Itálii provádí obchodní operace, musí mít možnost využít normálního mechanismu odpočtu stanoveného v šesté směrnici, i když některé obchodní operace musela provést přímo hlavní provozovna.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 331, s. 11; Zvl. vyd. 09/01, s. 79.

⁽²⁾ Úř. věst. L 326, s. 40; Zvl. vyd. 09/01, s. 129.

⁽³⁾ Úř. věst. L 145, s. 1; Zvl. vyd. 09/01, s. 23 – Šestá směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně.

Žaloba podaná dne 3. června 2008 – Komise Evropských Společenství v. Finská republika

(Věc C-246/08)

(2008/C 209/43)

Jednací jazyk: finština

Účastnice řízení

Žalobkyně: Komise Evropských Společenství (zástupci: P. Aalto, D. Triantafyllou, zmocněnci)

Žalovaná: Finská republika

Návrhová žádání žalobkyně

— určit, že Finská republika tím, že na právní poradenství poskytované státními právními poradnami (tam zaměstnanými veřejnými právními poradci) podle předpisů o právní pomoci za částečnou náhradu rovněž nevybírá žádnou daň z přidané hodnoty, zatímco odpovídající služby poskytované soukromými právními poradci podléhají dani z přidané hodnoty, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 2 odst. 1, jakož i čl. 4 odst. 1, 2 a 5 šesté směrnice o DPH 77/388/EHS ⁽¹⁾;

— uložit Finské republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Ve Finsku si údajně příjemce právní pomoci může na svou podporu v soudním řízení zvolit mezi veřejným a soukromým právním poradcem. V tom případě jsou služby veřejného právního poradce poskytnuté za částečnou náhradu údajně osvobozeny od daně z přidané hodnoty, zatímco za služby soukromého právního poradce poskytnuté za částečnou náhradu je vybírána daň z přidané hodnoty. Podle názoru Komise se jedná

o případ nerovného zacházení u týchž služeb v oblasti daně z přidané hodnoty, které má dopad na vlastní zdroje Společenství.

Služby státních právních poraden v soudních řízeních údajně nespádají do působnosti čl. 4 odst. 5 prvního pododstavce šesté směrnice o DPH. Tyto služby by bezpochyby nepodléhaly dani z přidané hodnoty, kdyby nebyly poskytnuty za náhradu. Jestliže však příjemce právní pomoci za tuto pomoc platí náhradu, nemožno služby státních právních poraden údajně být považovány za služby osvobozené od daně z přidané hodnoty.

Podle čl. 4 odst. 5 druhého pododstavce směrnice o dani z přidané hodnoty se veřejnoprávní subjekty údajně považují za osoby povinné k dani v souvislosti s činnostmi svých úřadů, vedlo-li by jejich nepodléhání dani k výraznému narušení hospodářské soutěže. I kdyby se vycházelo z toho, že státní právní poradny tuto činnost vykonávají jako úřady, vedlo by jejich nepodléhání dani v uvedených případech údajně k výraznému narušení hospodářské soutěže. Z tohoto důvodu je třeba je považovat za osoby povinné k dani.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 145, s. 1; Zvl. vyd. 09/01, s. 23.

Žaloba podaná dne 9. června 2008 – Komise Evropských Společenství v. Řecká republika

(Věc C-248/08)

(2008/C 209/44)

Jednací jazyk: řečtina

Účastnice řízení

Žalobkyně: Komise Evropských Společenství (zástupci: Eleni Tserepa-Lacombe a A. Marcoulli)

Žalovaná: Řecká republika

Návrhová žádání žalobkyně

— určit, že Řecká republika nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 4 odst. 2 písm. a) a c), čl. 5 odst. 2 písm. c), čl. 6 odst. 2 písm. b) a článků 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18 a 26 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1774/2002 ⁽¹⁾ ze dne 3. října 2002 o hygienických pravidlech pro vedlejší produkty živočišného původu, které nejsou určeny pro lidskou spotřebu;

— uložit Řecké republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Touto žalobou se Komise domáhá toho, aby Soudní dvůr určil, že Řecká republika nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 4 odst. 2 písm. a) a c), čl. 5 odst. 2 písm. c), čl. 6 odst. 2 písm. b) a článků 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18 a 26 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1774/2002 ze dne 3. října 2002 o hygienických pravidlech pro vedlejší produkty živočišného původu, které nejsou určeny pro lidskou spotřebu (dále jen „nařízení VPŽP“). Je třeba poznamenat, že se tato žaloba týká dvou řízení pro nesplnění povinnosti (nesplnění povinnosti č. 2001/5217 a č. 2006/2221), vyplývajících z toho, že Řecká republika nesplnila povinnosti vyplývající z výše uvedených článků tohoto nařízení.

Nařízení konkrétně stanoví, že živočišný odpad poté, co je sbírán, přepravován a označen bez neodůvodněného prodloužení, musí být zejména po zpracování odstraněn v souladu s postupy uvedenými v nařízení podle kategorie, do které náleží [čl. 4 odst. 2 písm. c), čl. 5 odst. 2 písm. c) a čl. 6 odst. 2 písm. b) nařízení]. Jsou v něm rovněž stanoveny postupy týkající se odstraňování specifikovaných rizikových materiálů spálením [čl. 4 odst. 2 písm. a) VPŽP]. Nařízení VPŽP stanoví rovněž podmínky pro schvalování zařízení pro zpracování odpadů, zařízení pro přechodnou manipulaci, zařízení na uskladnění, spalování a spoluspalování, zpracovatelských zařízení kategorie 1 a kategorie 2, tukových zařízení kategorie 2 a kategorie 3 a zařízení na výrobu bioplynu a kompostování (články 10 až 15). Obdobně nařízení VPŽP definuje podmínky, za kterých příslušné orgány schvalují zpracovatelská zařízení kategorie 3, jakož i zařízení na výrobu krmiv pro zvířata v zájmovém chovu a technická zařízení (články 17 a 18). Obdobně v souladu s nařízením VPŽP musí příslušný orgán v pravidelných intervalech provádět kontroly a dohled za účelem ověření dodržování ustanovení uvedeného nařízení s ohledem na různá stanovená kritéria a v případě nedodržení těchto ustanovení přijmout nezbytná opatření (článek 26).

Komise, která vychází z velkého počtu zpráv svého Potravinového a veterinárního úřadu (PVÚ), zdůrazňuje, že v okamžiku uplynutí lhůt stanovených v odůvodněném stanovisku a v dodatečném odůvodněném stanovisku ani následně Řecká republika nepřijala veškerá opatření nezbytná k tomu, aby bylo ukončeno nesplnění povinností, které je jí vytýkáno, a tudíž ke splnění povinností, které pro Řeckou republiku vyplývají z výše uvedených článků nařízení VPŽP.

Od roku 2004 PVÚ provedl v Řecku různé mise za účelem určení nedostatků při provádění nařízení VPŽP. I když byl zjištěn určitý pokrok v návaznosti na doporučení, která PVÚ na základě vlastních zjištění vydal pro řecké orgány, a i přes to, že v říjnu 2006 byly přijaty specifické právní předpisy, jejichž

účelem je zavedení správních opatření nezbytných k provedení nařízení VPŽP, zvláště pokud jde o schvalování zařízení pro zpracování odpadů, inspektoři PVÚ opakovaně na místě až do dubna 2007 (data, kdy byla provedena poslední mise) konstatovali, že řecké orgány nepřijaly opatření nezbytná pro splnění povinností vyplývajících z výše uvedených článků nařízení VPŽP.

Je třeba také zdůraznit, že neprovedení nebo nedostatečné provedení výše uvedených ustanovení vyplývá především z neúčinné koordinace příslušných orgánů na úrovni správy prefektury. Navíc jak vyplývá z odpovědí řeckých orgánů na zjištění učiněná ve zprávách PVÚ, úroveň úředních kontrol provedených příslušnými orgány a uložení sankcí uvedených ve vnitrostátních právních předpisech nezajišťuje účinné provedení nařízení VPŽP.

(¹) Úř. věst. L 273, 10.10.2002, s. 1.

Žaloba podaná dne 10. června 2008 – Komise Evropských společenství v. Italská republika

(Věc C-249/08)

(2008/C 209/45)

Jednací jazyk: italština

Účastnice řízení

Žalobkyně: Komise Evropských společenství (zástupci: K. Banks a C. Cattabriga, zmocněnci)

Žalovaná: Italská republika

Návrhová žádání žalobkyně

— prohlásit, že Italská republika tím, že

— nepřijala patřičná ustanovení ke kontrole, inspekci a dohledu nad výkonem rybolovu na svém území a v mořských vodách pod její svrchovaností nebo jurisdikcí, zvláště pokud jde o dodržování ustanovení upravujících používání a držení na palubě unášených tenatových sítí, a